

“En ful fisk“.

Ännu i början af 1880-talet syntes ofta i Kungsträdgårdens alléer och i hufvudstadens öfriga fashionabla promenader en äldre, grånad man, som icke kunde undgå att tilldraga sig en viss uppmärksamhet. Lång och smärt, ytterst elegant klädd, helst efter engelskt mod, liknade han i det närmaste typerna man har af engelsk lord eller måhända en matador af la haute finance. De smala axlarne buro upp ett hufvud, som ingalunda hörde till skönhetsidealet. Det var, kan man säga, fyrkantigt, och ansiktsdragen voro hårda och förnämt kalla; kring de tunna läpparne lekte ständigt ett kyligt, cyniskt leende och de små bruna ögonen, beväpnade med ett par guldbågade glasögon, späjade ständigt kring liksom efter rof. Studerade man ansiktstypen närmare så upptäckte man nog den semitiska rasen, ehuru dragen icke voro så utpräglade som vanligen är fallet. De, som kände mannen

närmare och visste hvad han gick för, kallade honom »en ful fisk», men för »stora världen», som endast ser till den eleganta ytan och yttre skenet, gick han och gällde för den rike, charmante »konsuln», — konsul F.

Och konsul hade verkligen F. varit, men sysslan var indragen och endast titeln behöll han kvar, liksom så mången annan, såsom ett kärt minne af faren glans. Rik, såväl till följd af nedärfd förmögenhet som och genom forna lyckade affärsspekulationer, lefde han nu såsom oberoende rentier, hvilken sökte göra lifvet åt sig så angenämt som möjligt. F., hvars hjärta var hårdt som granit och kallt som is, kunde dock blifva som vax i eld, efter hvad det sades, inför ett lukulliskt anordnadtt middagsbord, där de gnistrande vinerna i slipade kristallglas kredensades af varmblodiga och sköna kvinnoläppar och där ett muhammedanskt paradiset alla fröjder lockade efter bordets alla förutgående njutningar.

F:s middagar voro vidtberömda och hans viner kommo gourmetens ögon att stråla vid blotta omnämmandet af desamma. Han var en mästare uti att arrangera middagar och det togs som en utomordentlig ära att vara inbjuden till dessa — det gällde liksom ett diplom, ett offentligt erkännande att vara ansedd som värlig finsmakare. Middagen serverades aldrig före klockan 8; alla rullgardiner i den lilla eleganta våningen vid Regeringsgatan voro ned-

fällda, ljus glimmade i alla kronor, rummen, uppfyllda af konstskatter, doftade af milda parfymers och bordet glänste af silfver, dyrbara böhmiska glas, samt af sällsynt ostindiskt porslin. Hvad menun beträffar var den sammansatt af det läckraste en fantasirik hjärna kan tänka sig och för öfrigt noga följande Brillat-Savarins codex. Själ öfvervakade F. i köket de sista anordningarna, såsernas afredning och rätternas uppläggning — en middag var för F en religiös akt, hvarvid noga måste iakttagas alla högtidliga ceremonier och där intet fick gå på hafs.

Gästerna vid dessa middagar voro alltid få, endast en åtta eller tio personer, och helst jämna par af olika kön. Herrarne representerade den eleganta, rika dagdrifvarligan och damerna, alltid vackra och lefnadslustiga, den hemliga demimondevärlden, hvilka måhända i det allmänna lifvet gingo och gälde som fullt hederliga och aktningvärdade damer. Här vid glasens klang rådde sprittande lif och fröjd; skämtet gnistrade och tvetydiga, fastän i den goda tonens silkespapper invecklade kvickheter dansade mellan paren som yra raketer. Lust och fröjd, den finpolerade orgiens glädje firade här sina högtider bakom nedfällda rullgardiner, tills morgonens första strimma silade in.

Mellan de små, eleganta middagarne sysselsatte sig F. helst med jakt — jakt efter små menlösa lam, hvilka ofta till följd af sin dum-

het blefvo lätt fällda och uppslukade. Jaktmarken var då vanligen teatervärlden, ty här var godt om ungt villebråd och lockbetet, som utsattes, bestod i doftande blommor, ett eller annat litet smycke, små rörande, smickrande och »faderligt» skrifna ömma biljetter, löften om berömmande kritik i pressen, och dylik lockmat, varierande efter föremålets egen smak och anlag. Jakten utföll ofta ganska bra, men någon gång hände att den vane jägaren dock råkade ut för otur och den gamle räfven fick rifvet skinn.

En gång, berättas det, hade den grånade Don Juan förföljt en ung flicka vid teatern med sina kärleksförklaringar och anbud och slutligen gick det så långt att han väntade henne utanför teatern för att ledsaga henne. Hon beklagade sig för ett par manliga kamrater och dessa lofvade straff åt syndaren. En följande afton passade de mannen och trakterade honom med ett så grundligt kok stryk, att han på en vecka ej kunde visa sin eleganta figur, vare sig på promenader eller på teaterns parkett, där han om aftnarne spelade »konstbedömare», mönstrande de unga skådespelerskorna genom sin dyrbara elfbenskikare.

Äfven andra kroppsligt kännbara äfventyr råkade F. under sina jaktfärder ut för och de berättades också på sin tid, men världen och människorna ha alltid varit så vänliga och öfverseende mot personer af hans slag. Man

drar endast på mun, skrattar litet smått åt anekdoten och säger måhända, »det är en ful fisk», men man bugar artigt och tar af hatten för elegante, distinguerade herr konsuln, med de fina manéren och den engelska rocken.

Sådan är världen — och sådan lär den väl alltid förbli.